

Arrest

nr. 192 416 van 22 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 12 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Chlef, de Algerijnse nationaliteit te bezitten en moslim te zijn. U woonde de eerste jaren bij uw ouders, maar toen uw vader naar Frankrijk trok om er te gaan werken woonde u in bij verre familie in de buurt van uw wijk. U hebt nog twee zussen die gehuwd zijn en nog steeds woonachtig zijn in Algerije, uw broer verblijft sinds 2004 in België, waarom hij naar hier is gekomen, dat weet u niet. Uw moeder, die niet meer in Frankrijk wenste te blijven, is intussen ook teruggekeerd naar Relizane (Algerije).

U hebt uw middelbare school afgemaakt en stelt reeds een eerste keer in 2011 het land te hebben willen verlaten, doch u werd aangehouden in de haven en keerde naar uw wijk terug. U werkte en

verbleef geregeld voor één of een aantal dagen in Algiers, doch keerde dan, wanneer het werk gedaan was, naar uw familie in Chlef terug.

Sinds 2011 wordt u telefonisch lastiggevalen door een vijftal criminele jongeren uit uw buurt die geld van u willen, waarschijnlijk omdat uw vader geld heeft, zo stelt u. Ze dreigden ermee u te doden zo u niet aan hun eis zou voldoen. Deze bedreigingen duurden tot uw definitieve vertrek in 2013. U kreeg in het totaal zo'n tien dreigtelefoontjes en legde klacht neer bij de politie, doch zij ondernamen in dezer niets.

In 2012 werd u opgeroepen voor een medische keuring in kader van uw legerdienst en u te registreren, doch u meldde zich niet aan omdat u geen zin had om deze dienst te verrichten. Vervolgens werd u automatisch geregistreerd, waarna er nog twee oproepingsbrieven werden afgeleverd, maar ook hieraan gaf u geen gevolg. Omwille hiervan kwamen de autoriteiten drie keer naar uw familie in Chlef op zoek naar u, doch u was er nooit en u werd telkens door uw familie hiervan op de hoogte gesteld. Dit belette u echter niet, wanneer uw werk in Algiers gedaan was, naar uw familie terug te keren.

In 2013 zat u gedurende acht maanden in de cel, de koeien van een neef van u werden gestolen en u ging met een andere neef die koeien terughalen. De 'nieuwe eigenaar' legde klacht neer tegen u en u moest de cel in. Uiteindelijk kon uw neef bewijzen dat hij de eigenaar was en werd u vrijgelaten.

In datzelfde jaar besloot u Algerije te verlaten en reisde u illegaal naar Spanje waar u familie had wonen bij wie u introk. U diende hier een asielaanvraag in maar omdat de uitnodiging voor het gehoor op zich liet wachten en u bij dit familielid niet langer kon blijven wonen omdat hij ook een gezin had, verliet u na een jaar het land en reisde u illegaal naar Frankrijk, waar u zes maanden illegaal verbleef om vervolgens in juni 2015 naar België te komen, uw broer woonde hier immers.

U diende hier geen asielaanvraag in omdat u er aanvankelijk niet aan dacht en u daarenboven meende dat dit niet moest daar u hier samenwoonde met een vrouw en een procedure tot samenwonen had opgestart.

Op 2 mei 2017 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten voor diefstal en werd u de volgende dag opgesloten in een gevangenis waar u op 27 juli 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd weerhouden teneinde u van het grondgebied te verwijderen. U werd overgebracht naar het gesloten centrum en de Dienst Vreemdelingenzaken zette de nodige stappen om u te identificeren en hierna te repatriëren naar uw land van herkomst, Algerije. Uw repatriëring was voorzien op 9 augustus 2017, doch diende te worden geannuleerd daar u op 7 augustus een asielaanvraag indiende.

U stelt niet naar Algerije te kunnen terugkeren daar u in de gevangenis zult worden opgesloten omdat u geen gehoor hebt gegeven aan de oproeping voor uw legerdienst, u de jongeren vreest die u met de dood hebben bedreigd en u geeft aan in Algerije geen familie meer te hebben en nergens naar toe te kunnen.

U legt geen documenten neer ter staving van uw identiteit en/of asielmotieven.

B. Motivering

Na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de subsidiaire beschermingsstatus en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst geeft u aan bij terugkeer een jaar gevangenisstraf te zullen krijgen omdat u geen gevolg hebt gegeven aan de verschillende oproepingsbrieven om uw legerdienst aan te vatten (CGVS p.5). Het CGVS wijst er op dat internationale bescherming omwille van dienstweigering slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming. Als reden voor uw weigering de dienstplicht te vervullen stelde u immers 'omdat ik dat niet graag doe'. Vermits dit niet echt verhelderend is, werd de vraag u andermaal gesteld en geeft u aan 'zomaar'. Gezien hieruit evenmin een reden kan worden afgeleid werd de vraag

andermaal herhaald en antwoordde u simpelweg, 'ik wil het gewoon niet doen', 'in het algemeen, ik wil het gewoon niet' (CGVS, p. 3). Hieruit blijkt duidelijk dat u effectief gewoon 'geen zin heeft' uw legerdienst te doen, niets meer en niets minder. Daarenboven bent u niet bij machte enig bewijs neer te leggen van uw verklaring verschillende keren te zijn opgeroepen.

Verder vreest u, en zoals reeds aangestipt, bij terugkeer te worden opgesloten omdat u uw legerdienst ontliep (zie CGVS, p. 4, 15). Het CGVS merkt hierover vooreerst op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Algerijnse autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u uw dienst weigerde. Immers u gevraagd of u effectief indicaties hebt dat u de cel in moet, moet u dit ontkennen (CGVS p. 5). Hoe dan ook, strafvervolgning omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf. Uit de beschikbare informatie blijkt dat dienstweigeraars in Algerije bestraft kunnen worden met een gevangenisstraf van drie maanden tot vijf jaar (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier).

U geeft aan ongeveer één jaar gevangenisstraf te zullen krijgen, doch ook omtrent dit punt dienen een aantal bedenkingen te worden gemaakt (CGVS p.4). Door uw gedrag maakt u niet aannemelijk dat u zelf hier zwaar aan tilt. Zo geeft u aan in 2012 te zijn opgeroepen voor de medische keuring, waaraan u geen gevolg gaf, en hierna in maart 2013 en na uw vertrek in 2014 nog eens te zijn opgeroepen. Daarenboven kwamen de autoriteiten sinds 2012 u tot op heden drie keer bij uw familie zoeken, 'ze weten waar ik woon', zo gaf u aan. Dit belette u nochtans niet telkens nadat uw werk in Algiers was afgelopen naar uw familie terug te keren (CGVS p.2, 4). De vaststelling dat u gewoon deelnam aan 'het sociale/economische leven, u ging naar Algiers om daar gaan te werken en keerde dan ook weer naar uw familie terug, duidt erop dat u zich niet speciaal discreet opstelde en er nu niet bepaald op uit was uw verblijfplaatsen geheim te houden. Bovendien dient nog opgemerkt dat u dit motief op geen enkel moment hebt aangehaald bij DVZ. Mocht dit voor u effectief zo belangrijk zijn als u wil laten uitschijnen, dan kan er toch van u verwacht worden dit spontaan en expliciet te vermelden. U hier dan ook naar gepeild, stelt u dit wel degelijk te hebben vermeld (CGVS p.4), doch deze verklaring biedt geen afdoende verschooning daar zulks niet blijkt uit de geschreven weergave van het verslag van DVZ en u daarenboven, toen u gevraagd werd of u wat had toe te voegen, stelde dat dit niet het geval was (Vragenlijst CGVS). Bovendien verklaarde u bij aanvang van het gehoor afgenomen door het CGVS dat u ten overstaan van DVZ wel degelijk de essentie van uw motieven hebt kunnen vertellen (CGVS p.2).

Vervolgens verwijst u naar uw problemen met een vijftal criminele jongeren die in de buurt van uw wijk woonden. Sinds eind 2011 tot 2013, toen u Algerije hebt verlaten, zouden ze u telefonisch met de dood bedreigd hebben zo u hen geen geld gaf. Ze hebben u echter nooit persoonlijk lastiggevallen (CGVS p.4). Ook dit door u aangehaalde motief ontbeert geloofwaardigheid. Immers, voor DVZ gaf u een andere weergave van de feiten: u gaf toen namelijk aan niet te weten waarom zij u met de dood bedreigden en u voegde nog toe dat zij u altijd lastig vielen en zonder reden sloegen. U stelde letterlijk 'deze mensen haten mij, de reden waarom weet ik niet' (Verklaring CGVS). U met deze discrepanties geconfronteerd, stelt u wel degelijk gezegd hebt dat ze geld van u wilden, daarentegen zou u niet gezegd hebben dat ze u gezien hadden (CGVS p.5). Gezien u zeer expliciet was in uw initiële verklaringen kan het louter ontkennen van uw verklaringen bij DVZ niet overtuigen. Het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen worden nog verder onderstreept door het gegeven dat u, en zoals ook reeds in een bovenstaande paragraaf werd geargumenteed, telkens na een verblijf in Algiers terugkeerde naar uw familie wier adres bij uw belagers bekend was. U hiernaar gepeild antwoordt u 'omdat ik geen andere verblijfplaats had' (CGVS p.4). Het hoeft geen betoog dat deze door u geschilderde gang van zaken overtuiging ontbeert, temeer de ernst van de door u beweerde bedreiging waardoor er toch van uit kan worden gegaan dat u, moest er ook maar enig geloof hieraan kunnen worden gehecht, een meer veilige haven zou hebben gezocht. Anderzijds kan het ook niet overtuigen dat uw belagers, die wisten waar u woonde, zich al die tijd tot telefonische bedreigingen zouden hebben beperkt moesten er ze effectief van overtuigd zijn dat u geld had (CGVS p.5).

Verder verwijst u nog naar het gegeven dat u in 2013 een achtmaal maanden opgesloten werd omwille van uw betrokkenheid in het al dan niet 'terug' stelen van koeien die al dan niet het eigendom waren van

een neef. Gevraagd of u ooit nog gedetineerd bent geweest, ontkent u (CGVS p.4-5). U haalt dit incident aan om aan te tonen dat u ook problemen had met uw autoriteiten en de problemen zich opstapelden, doch ook dit door u aangehaalde incident ontbeert geloofwaardigheid. Immers, bij aanvang van uw gehoor had u het nog over een detentie van één jaar in 2012 omdat u problemen had met een aantal jongeren (CGVS p.3). U hier dan ook mee geconfronteerd, stelt u slechts acht maanden te hebben vastgezeten 'vanwege koeien' en vraagt u de protection officer een onderscheid te maken tussen beide problemen, 'dat probleem met die jongeren kwam later', zo stelt u (CGVS p.5), doch ook deze uitspraak ondermijnt uw geloofwaardigheid daar het begin van uw problemen met die jongeren dateert van einde 2011, met andere woorden zo'n drie voor 'uw probleem met de koeien' (CGVS p.4). Bovendien verklaarde u ten overstaan van DVZ uitdrukkelijk nooit gedetineerd te zijn geweest, nooit problemen met uw autoriteiten te hebben ondervonden en maakte u geen enkele allusie op het incident met de koeien (Verklaring CGVS). U met deze discrepanties geconfronteerd verklaarde u dat er door DVZ geen vragen over Algerije werden gesteld, er u geen details werden gevraagd en er u zou gezegd zijn dat u de volgende keer alles mocht vertellen (CGVS p.5). Het hoeft geen betoog dat gezien er u door DVZ expliciet werd gevraagd naar wat u vreest bij een terugkeer naar Algerije en naar de redenen waarom u niet kunt terugkeren, uw verklaringen ieder begin van geloofwaardigheid ontberen (Verklaring CGVS).

Vervolgens dient te worden geconcludeerd dat uw verklaring in Spanje uw asielprocedure te hebben afgebroken omdat u te lang moest wachten op een uitnodiging voor uw gehoor nog verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde motieven. Van iemand die een dusdanige vrees koestert als u wil laten uitschijnen kan er verwacht worden dat, zeker gezien u blijkbaar uw weg naar de geijkte procedure had gevonden, hierin volhardt en uw verklaring dat u bezwaarlijk kon blijven bij dat familielid omdat die gehuwd was, doet hieraan geen afbreuk. Ook aangekomen in België, in juni 2015, laat u na een asielaanvraag in te dienen, u meende dat dit niet nodig was daar u hier samenwoont met een vrouw met wie u 'een procedure samenwonen' hebt ingediend (CGVS p.3). Pas op het moment dat u zich in het gesloten centrum bevond en uw repatriëring gepland stond vroeg u asiel aan. Dit alles wijst erop dat u er eerder op uit bent uw verblijf hier te verlengen dan dat u nood heeft aan internationale bescherming.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat uw verklaring in Algerije geen familie meer te hebben en u niet weet waar naartoe, louter een persoonlijk motief is dat geen uitstaans heeft met de Vluchtelingenconventie. Bovendien dient nog aangestipt dat u stelde nog twee zussen in Algerije te hebben en ook uw moeder zou intussen naar Relizane zijn teruggekeerd (CGVS p.2).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 9ter, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het beginsel van behoorlijk bestuur. Verder meent verzoekende partij dat door verwerende partij een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

2.2.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. X). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter een vermelding maakt van het artikel 9ter van de vreemdelingenwet en niet de minste toelichting geeft op welke manier zij dit artikel geschonden acht. Het is de Raad evenmin duidelijk hoe het artikel 9ter, dat de procedure bevat voor de aanvraag tot een machtiging tot verblijf in het Rijk op

basis van ziekte, zou kunnen geschonden zijn. Door het niet verduidelijken van de wijze waarop dit artikel werd geschonden is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Aangaande de opmerking van verzoekende partij dat verwerende partij “onder het principe van voorzichtigheid de verplichting heeft om de situatie van de aanvrager te analyseren ten opzichte van de sociale groep waaraan de aanvrager behoort” bemerkt de Raad vooreerst dat verzoekende partij niet concretiseert welke sociale groep zij precies bedoelt waartoe zij zou behoren. Verder stelt de Raad vast dat verwerende partij op uitgebreide wijze motiveert waarom aan de door verzoekende partij voorgehouden asielmotieven geen geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij laat na ook maar één van de motieven van verwerende partij waarop zij haar beslissing steunt *in concreto* te weerleggen waardoor de motivering van verwerende partij integraal overeind blijft. Het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas volstaat om te besluiten tot de niet toekenning van een beschermingsstatus en behoeft geen verder onderzoek.

Wat betreft de opmerking van verzoekende partij onder de hoofding “III Feitenrelaas” dat de hoorzitting plaatvond met een tolk maar zonder advocaat, bemerkt de Raad vooreerst dat artikel 19, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2013 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen als volgt luidt: “De asielzoeker kan zich tijdens de behandeling van zijn aanvraag bij het Commissariaat-generaal laten bijstaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon. De advocaat of de vertrouwenspersoon kan het gehoor van de asielzoeker bijwonen. Elke verstoring van het gehoor zal door de ambtenaar onmiddellijk worden gemeld aan zijn functionele overste en worden genoteerd in de notities van het gehoor. De afwezigheid van de advocaat of van de vertrouwenspersoon belet de ambtenaar niet de asielzoeker persoonlijk te horen.”. Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat een kandidaat-vluchteling de mogelijkheid heeft om zich tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal te laten bijstaan, doch dat dit geen verplichting is. Verzoekende partij draagt de verantwoordelijkheid voor de organisatie van haar verdediging en indien zij de bijstand van een raadsman wenste was het haar taak om op diligente wijze haar verdediging te laten waarnemen door een raadsman van haar keuze.

De opmerking van verzoekende partij onder dezelfde hoofding *“III Feitenrelaas”* dat de hoorzitting gebeurde voor de camera en zij bijgevolg niet op haar gemak was om zich uit te drukken kan door de Raad niet worden gevolgd. Immers werd verzoekende partij tijdens de videoconferentie tot driemaal toe gevraagd – gespreid over het verhoor en de laatste maal aan het einde van dit verhoor – of zij de vraagsteller en de tolk goed begreep en of zij alle vragen goed had kunnen begrijpen waarop zij telkenmale positief antwoordde en er zelfs bij het laatste antwoord aan toevoegde: *“Ja, ik heb alles kunnen zeggen”* (administratief dossier, stuk 4, p. 2, 4 en 6). Hieruit blijkt niet dat de techniek van de videoconferentie verzoekende partij zou verhinderd hebben op de eenvoudige vragen betreffende wat zij persoonlijk had meegemaakt de antwoorden te geven die zij wenste te geven.

2.2.5. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Algerije een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij ten slotte in haar verweer nog verwijst naar het evenredigheidsbeginsel dat zij omschrijft als *“een toepassing van het beginsel van redelijkheid en een redelijke verhouding van evenredigheid vereist tussen de feitelijke redenen die een administratief handelen tot gevolg hebben en het doel ervan”* wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.8. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

J. BIEBAUT